

Այն Կապեպ
(Էստոնացի Բանաստեղծ)

ԾԻԾԵՌՆԱԿԱԲԵՐԴ

Ես ֆայլում էի, ինչպես
մեռեալներն են ֆայլում...
ՖՐԱՆՅ ՎԵՐՖԵԼ

Քայլս բեթել էր,
ինչպես լինում են ֆայլերը ոգու,
Քայլս բեթել էր, երբ սկսեցի վերել բարձրանալ,
Ես չէի գգում, թե ինչպես էի ոտներս պոկում,
Սիրտ չէի անում
Թեֆուել իմ ուղուց
Կամ հանգստանալ:

Ես գնում էի մեռեալի նման,
Քայլում էի վեր,
Մինչեւ որ մնաց այն հսկայական ֆաղափր ցածում,
Քայլս բեթել էր, կարծես թե մի զոյգ հրեղեն բեւեր
Տանում էին ինձ... բայց ես ողջ էի
Ու ինքս էի երկինք բեւածում:

Ելնում էի ես, հայեացքս դեպի բարձունքը յառած,
Եւ իմ դէմ փոռուեց ֆարէ գորշագոյն մի հրապարակ,
Ոտք դրի ֆարին,
Ու յառնեց յանկարծ աչքերիս առաջ
Քարէ մի ծաղիկ,
Հսկայ մի ծաղիկ ու մէջը՝ կրակ...

Ու ես այդ հսկայ ծաղկի մէջ մտայ...
Կանգնեցի ես լուռ:
Հայեացքիս միջով ինչ-որ թափանցիկ ալիքներ անցան:
Ես խոնարհուեցի յետոյ պղնձէ օջախին այն հուր:
Եւ իմ ալանջին հասաւ խուլ մի ձայն...

Չայնն այդ հնչում էր,
Ոգեկոչում էր փարերի տակից,
Եւ ամենեցուն յուշում էր ասես, ծայրէծայր զանգում,
Որ նրանց, ուլֆեր ընկել են մի օր
Սուր ու գնդակից,
Անհնարին է մոռանալ կեանքում:

Եւ ես խոնարհուած խորհում էի լուռ՝
Նահատակներն այս պիտի որ ապրեն աւելի երկար,
Քանզի իմ մէջ են, քո մէջ են նրանք
Իբրեւ յուշ ու հուր:
Իսկ յուշն ու հուրը
Անհնարին է անել սրահար:

Լոյսը դողում էր փարերի վրայ... իսկ ես ողջ էի
Եւ ողջ առաւել քան մէկ ժամ առաջ,
Առաւել տոկուն:
Եւ ֆայֆս սակայն թեթեւ էր այնպէս
Եւ այնպէս լոյսն,
Ինչպէս լինում են ֆայլերը ոգու...

Թարգմ.՝ Վահագն Դաւթեանի